

Ahoj čtenáři a čtenářky časopisu Malíček!

Prázdniny už jsou za dveřmi! Taký se jich nemůžete dočkat? Celý školní rok usilovné a vyčerpávající práce je už za námi a nám zbývá jen si hrdě vyzvednout vysvědčení. Doufám, že všichni na tomto důležitém papíře najdete jen ty nejlepší známky a hodnocení. Každý z nás je už určitě natěšený na velké prázdniny, ale ještě před odjezdem k moři, na chatu nebo k babičce si vzpomeňte na ty bezva věci a chvílky, které vám přinesl letošní školní rok. Škola není jen o učení, ale také o super chvílích na výjezdech s kamarády, které právě tam nejvíce poznáte. Já, coby deváťák, bohužel odcházím z Malíka a bude se mi po něm stýskat. Za všechny žáky devátých tříd bych chtěla poděkovat všem učitelům, kteří to někdy s námi neměli snadné. A vám ostatním přeji krásné a příjemně strávené letní dny.

Nikola Hrouzková a redakce časopisu Malíček

Vodácký výcvikový kurz třídy IX. A na Vltavě

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Pomalu, ale jistě se nám blíží prázdniny a většina z vás už možná přemýšlí, kam se vydá. Někdo pojede či poletí k moři, ale někdo naopak zůstane doma v Čechách, například u babičky nebo pojede k rybníku. Pokud jste se ještě nerozhodli, kam se o prázdninách vydáte, přečtěte si tipy vašich spolužáků...

Hudební festival

Všem lidem určitě doporučuji navštívit o prázdninách letní (nejenom) hudební festivaly. Například jeden takový bude i v Chrudimi, někdy 1. – 4. července. Bude tam super hudba, plno milých a příjemných lidiček a zkrátka celkově plno srandy. Takže doporučuji vám navštívit v červenci Yanderov a vezměte s sebou i své kamarády, ať to stojí za to!

Tom, IX. A

Bojnice a Boskovice

Doporučila bych vám dovolenou ve městě Bojnice na Slovensku, protože tam je hodně historických památek a nádherné koupaliště. Pak se mi moc líbilo v Čechách v Boskovicích, protože to je krásné město a byli jsme se podívat v Bozkovské dolomitové jeskyni.

Andrea, VI. A

Anglie – Londýn

Velice rád bych vám doporučil Londýn, což je hlavní město Anglie. Londýn je jedno z největších a nejvyspělejších měst na světě a opravdu stojí za navštívení. Já jsem do něj zavítal již dvakrát a pokaždé jsem si odvezl spoustu nezapomenutelných zážitků. Je překrásný a známý především svými památkami. Mezi nejznámější patří například rozklápěcí most Tower Bridge nebo muzeum voskových figurín Madame Tussauds. Za návštěvu stojí atrakce London Eye (obří ruské kolo), ze kterého uvidíte centrum Londýna jako na dlani. Piccadilly Cirkus a Trafalgar Square jsou tu nejvíce proslulá náměstí, přes která projde denně velké množství lidí. Pro Londýn jsou typické hlavně červené poštovní schránky a dvoupatrové autobusy. V tomto úžasném městě se nachází mnoho velkých parků, jako je například Hyde Park, které jsou zcela ideální pro příjemné relaxování. Londýn je dále zajímavý tím, že se pod ním prohání nejstarší metro na světě a Greenwichskou hvězdárnou tu probíhá nultý poledník.

Ondra K., VIII. A

Středověká krčma Dětěnice

Doporučuji jet v České republice do Dětěnic (vesnice poblíž Jičína) a tam do středověké krčmy. Moc se mi tam líbilo, protože to tam je starověké a bylo to tam jiné než v jiných restauracích. Třeba na nás volali: „Tak co si dáte, holoto!“ Měli tam starověké kroje a vybavení. Jí se tam rukama a jídlo vám přinesou na pekáči. Také k vám může přijít tanečnice a začít vám tancovat na stole.

Linda, VI. A

Sečská přehrada

Já mám tip na dovolenou, ale je spíše pro ty, kteří mají rádi vodu. Nejraději totiž prožívám prázdniny u vody na vyhřáté pláži a nemusí to být ani v zahraničí. Určitě vám doporučuji navštívit v létě Seč, která je nedaleko Chrudimi a je tak dostupná zkrátka každému i na kole. Na Seči si můžete prohlédnout i zříceninu hradu Oheb, kde se vám po výstupu do kopce naskytne úžasný výhled na panorama Sečské přehrady a okolí. Takže vyrazte o prázdninách určitě k vodě stejně jako já!

Ád'a, IX. A

Itálie

Já doporučuji dovolenou v Itálii v kempu San Francisco, protože tam bylo teplé moře a nacházeli jsme tam krásné mušle. Také se nám moc líbily památky. Bylo tam krásně.

Lenka, VI. A

Norsko

Když se rozhodnete navštívit Norsko, rozhodně by stálo za to podívat se na to, co je na Norsku podle mého nejkrásnější, fjordy. Fjord je pozůstatek po ledovcové činnosti v dobách ledových. Jedná se o dlouhý úzký mořský záliv. Jeden, který jsem navštívil, se jmenoval Geirangerfjord. Projeli jsme se tam trajektem a viděli spoustu krásných vodopádů, jako je třeba vodopád Sedm sester. Vodopády, to je další, co bych být vámi opětovně navštívil. Je jich v Norsku celá řada. Jeden obzvlášť hezký je u ledovce Briksdalbreen. Padá z výšky třiceti metrů a pod ním je most, po kterém se dá jít až k samotnému ledovci. Je to opravdu nádhera. V Norsku žije zajímavý druh zvířete, který se jmenuje pižmoň. Je nebezpečné, abychom se k němu přibližovali seshora, protože je velice agresivní a do kopce dokáže běžet až 50 km/h. Z kopce si však utíkat netroufne. Norsko má velkou historii, tak určitě navštivte nějaká muzea zaměřená na Vikingy, je to poučné. Pro toho, kdo se zajímá o důležitost v každém státě, by rozhodně nebylo na škodu navštívit hlavní město, v případě Norska je to samozřejmě Oslo. Je v něm krásný park Frognerpark se sochami mistra Vigelanda. Tak to je to nejstručnější, co bych vám o Norsku řekl.

Ríša, VIII. A

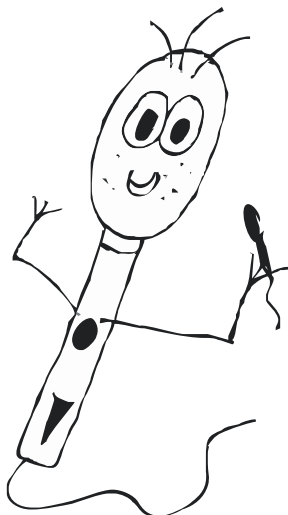
Dovolená v Krkonoších

Já vřele doporučuji letní dovolenou v Krkonoších, konkrétně nad Špindlerovým Mlýnem. Hodně z nás jezdí na hory jen v zimě a to je velká škoda, protože i v létě je ve vysokých nadmořských výškách co obdivovat – krásnou přírodu, studánky, hory, lesy. Dobrý skutek pro svoji fyziku uděláte celodenním výšlapem na Sněžku. A pro ty, kteří túráte moc nefandí, nabízí Špindlerův Mlýn spoustu atrakcí – aquapark, obří houpačku, obchody... Krkonoše nikoho nezklamou!

Nika H., IX. A

Rozhovor s ...

Člověka, kterého vám představíme, můžete potkávat každé ráno na školní chodbě, kde přesně v osm hodin otevírá dveře do tříd. Také opravuje rozbité skříně, zařídí opravu námi zničených židliček. Není to nikdo jiný než pan školník **MIROSLAV LIŠKA**.

Práskněte nám něco na své dětství!

Měl jsem dětství jako každý jiný, vyrůstal jsem s třemi bratry. Jediná smůla byla, že nás tatínek opustil, když jsem byl ještě malý.

Jakou školu jste vystudoval?

Vystudoval jsem klasickou základní školu a pak učiliště, kde jsem se učil zámečnickem

Jak jste se dostal k práci na naší škole?

Nejdříve jsem jezdil s bagrem, ale udělal jsem si něco se zády, tak jsem nemohl jezdit s těžkými stroji, proto jsem se stal šoférem. Tak jsem se poprvé dostal blíž ke školství. Nakonec jsem se dozvěděl, že se tahle škola otevírá, a tak mě napadlo, že bych tu mohl pracovat jako školník. To se mi také povedlo.

Děláte na naší škole už od založení? Co se za tu dobu změnilo?

Ano, dělám. A co se změnilo? Tady se každý den něco mění. Ale asi radikální změnou byl výtah.

Co se vám nejvíce líbí na práci školníka?

No, ono to je spíš takové líbí-nelíbí. Moje práce je takový blázelec. Člověk je v jednom švihu a to se mi na jednu stranu líbí, ale někdy bych chtěl i zvolnit.

Co vás při této práci nejvíce rozčiluje?

Rozčílí mě, že člověk chce pro vás něco udělat, a jsou někteří, kteří tu práci nedokáží ocenit. Také mě rozčiluje, že si neumíte udržet věci v pořádku.

Vidíte nějaké výhody v tom, že bydlíte ve škole? Jaké?

No výhody moc ne... Ledaže když vstanu z postele, už jsem v práci. Ale to je asi tak všechno.

Staráte se o školu i prázdninách? Jak?

Ano, starám, dokonce více než během školního roku. To se tu maluje, opravuje a já u všeho musím být.

Kdybyste mohl prožít nějaký okamžik z tohoto školního roku znovu, který by to byl?

Prožil jsem spoustu pěkných chvil a okamžiků, ale asi žádný z nich nebyl tak úžasný, abych ho musel prožít znovu.

Co byste vzkázal devátákům, kteří nás brzo opustí?

No, spíše bych jim něco popřál... Ať na těch školách, kam se dostali, mají podobné prostředí, jaké mají tady. Asi si to ještě neuvědomují, ale na školu s takovými možnostmi, jako má ta naše, jen tak někde nenarazí. Ale to je otázka času, kdy si to uvědomí.

Co děláte ve volném čase?

Jsem myslivec, takže se věnuji tomu. Také mám ve Vlčnově zahradu, kde budu bydlení a zahradu. Takže můj volný čas je opět práce.

Jaké je vaše životní motto?

Prožít život tak, že když se ohlídnu za sebe, nemusím se stydět.

Jak podle vás vypadá ideální dovolená?

Dříve jsem chtěl slunce a trochu vody, teď by mi stačil klid.

Co chystáte na letošní prázdniny?

Jelikož se ve škole bude dělat spousta úprav, malování, upravování tělocvičny, tak na to budu dohlížet. A když si najdu deset volných dnů, chci je věnovat sobě.

Sabina Tomaidesová, Jana Kapounová, VIII. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Redaktorem na Bambiriádě

Žlutá trička, Jan Honza Lušovský, Vječná žízeň, Tyflocentrum,... Víte, kde tohle všechno uvidíte? Toto vše (a mnohem víc) se opět objevilo na akci jménem Bambiriáda, která proběhla, jako každý rok, v parku Na Střelnici 22. a 23. května. My, redaktoři časopisu Malíček, jsme se vydali psát články i tam. Pokud si je chcete přečíst, najdete je na stránce www.chrudimka.cz. A jaké byly naše letošní zážitky?

Soutěžíme s Janem Honzou Lušovským

Sedím na lavičce u pódia, na kterém právě vystupuje malíř pro děti Jan Honza Lušovský. Každý rok pořádá soutěž, ve které musí děti co nejrychleji uhodnout, jaký obrázek maluje. Tentokrát rozděluje týmy na malé a dospělé, tak jsme se společně s kamarádkami rozhodly, že se také zúčastníme a zastoupíme menší skupinu - dospělé. Pan Lušovský udělá jen několik tahů a já hbitě zakřičím, že kreslí medúzu. Bohužel, Jan Honza nezapočítá bod mně, ale dětem. Tato situace se zopakuje aspoň desetkrát a my začínáme být skoro naštvané, ačkoli to celé bereme z legrace. Celá rudá z plných plic křičím další odpověď

a konečně si kreslíř všímá, že jsem to já, kdo vykřikl odpověď jako první. Hodně lidí mě a mé kamarádky musí mít za naprosté blázný, ale to nevadí, jsme tak zabrané do hádání, že si ničeho nevšímáme. Po několika minutách je stav následující: 34 bodů pro malé a 8 bodů pro dospělé, čili pro nás. Vzteky prskám, ačkoli si uvědomuji, že tahle soutěž je dělaná tak, aby vyhráli ti nejmenší, co sedí vepředu na žlutých židličkách. Pan malíř se ale rozhodne, že nám dá úkol za celých 26 bodů, abychom dohnali naše soupeře. Obraz, který namaloval, okamžitě poznávám, protože ho kreslí každý rok. Tím se nám právě podařilo vyrovnat skóre. Nakonec ale nevyhráváme, ale mně to líto není. Asi bych z toho vítězství neměla takovou radost, jako má dívenka, kterou právě vyhlásili nejlepším hadačem.

Jana Kapounová, VIII.A

Jako malé děti

Letošní Bambiriáda byla určitě pro každého z redaktorů, stejně jako každý rok, akcí, na které se toho mnoho naučil. Potkat jste se tu mohli s velmi zajímavými lidmi, bylo možno prohlédnout si stánky jednotlivých organizací a přitom si zlepšit češtinu při psaní článků. A co se nám vybaví, když se řekne Bambiriáda 2008? Určitě vybarvování kasiček ☺. Jedna organizace si připravila pro své návštěvníky aktivitu, při které všem rozdali takové kovové kasičky a lihovky. Děti si je měly vybarvit podle svého gusta. Když jsme viděli nadšené děti, které si kasičky vzájemně podepisovaly, tak se nám to samozřejmě také líbilo. A tak jsme se pod záminkou, že jdeme udělat rozhovor, vydali ke stánku. Položili jsme paní, která měla stánek na starost, pár otázek, paní nám bez problému odpověděla, my poděkovali a odešli. Kasičky se nám během rozhovoru nějak vykouřily z hlavy. Ale naše touha po té malé „kravince“ nás nenechala klidnými. Po chvíli jsme se tam trapně vrátili a zeptali se, jestli bychom si to také mohli vyzkoušet ☺. Paní se jen tak pousmála (asi na nás viděla, jak nám je trapně, když chceme něco, co si tam vybarvují pětileté děti) a řekla, že samozřejmě můžeme. A tak jsme se do toho pustili a udělali si na Bambiriádu i památku v podobě kasičky. Už se těšíme na příští rok.

Monika Netolická, IX. A

Chcete se naučit cizí jazyk?

Na Bambiriádě v roli novináře nejsem už žádný začátečník, jelikož jsem tam psala už po několikáté. Pokaždé je to velmi příjemná a užitečná zkušenost. Tento rok se mi zdál snad ze všech nejlepší. Opravdu jsem si to tam užívala. Nejvíce mě bavilo dělat rozhovory s různými organizacemi. Velmi mě oslovila nezisková, mezinárodní, dobrovolnická organizace AFS.

Tato instituce poskytuje mezikulturní vzdělávací příležitosti s cílem pomáhat lidem a pomoci naučit se cizí jazyk i porozumět kultuře jiného státu. Zprostředkovává výměny studentů po celém světě. Zaujalo mě, že tato organizace je založena na dobrovolnících. Má zhruba třicet tisíc dobrovolníků. Myslím si, že je super, že studenti mají možnost vycestovat do světa a získat spoustu zkušeností. I my

můžeme být součástí této skvělé mezinárodní věci. Stačí jen, aby naše rodina se stala tzv. „hostitelskou rodinou“, která bude dobrým zázemím pro studenta. Zažijeme něco nového, procvičíme si cizí jazyk a prospějeme dobré věci. Pokud vás tato instituce oslavila stejně jako mě a chcete se o ní dozvědět více informací, tak se podívejte na internetové stránky www.afs.cz.

Nikola Hrouzková, IX. A

Zlepšovák

Na Bambiriádě jsem letos v roli redaktorky byla již potřetí. Každý rok je Bambiriáda něčím jiná. Letos pro nás redaktory připravili novinku. U počítačů seděly kontrolorky pravopisu. Z této změny jsem byla unešená. Říkala jsem si, jak je to fajn, že v mých článcích nebudou sebemenší chybičky. Šok byl pro mě, když se mě jedna z kontrolerek přišla zeptat, jak že to je se skloňováním podstatných jmen ženského rodu v sedmém pádě. V klidu jsem paní kontrolorce poradila a pro sebe si řekla, že žádný učený z nebe nespadl. Avšak když za mnou ta samá paní kontrolorka přišla s téměř stejným dotazem, byla jsem v rozpacích. Ale kdybych měla Bambiriádu hodnotit celkově, musím říct, že se opravdu povedla. Snad jen počasí mohlo být lepší.

Sabina Tomaidesová, VIII. A

Devátáci na Vltavě

Měsíc květen byl v tomto roce poměrně teplý a počasí přálo i všem vodákům, stejně jako nám, devátákům – „vodákům amatérům“. Obě devítky totiž v květnu vyjely na Vltavu. Naše cesta „po vodě“ vedla z Vyššího Brodu do Boršova. Cestou jsme se zastavili v Rožmberku, kde jsme si prohlédli tamní hrad. Projížděli jsme překrásným městem Český Krumlov, kde jsme si prohlédli i zámek, včetně ohromné zámecké zahrady. Výhled na večerní město byl vskutku okouzující. Čtyři dny na vodě zkrátka utekly jako voda, ale krásné vzpomínky nám zajisté zůstanou...

Abeceda z Vltavy očima vodáka

„**V**odjezd!“ slyším na sto metrů, když dobíhám ještě rozespalý a obalený kupou věcí. „Tak co? Jdeme na to?“ ptám se spolužáků. „Jóóó!“ ozývá se z hlučícího davu. Svůj batoh podávám sympatickému řidiči, který rovná věci do autobusu. Pomalou chůzí nastupuji do naší Karosy a s chutí se zakousávám do první vltavské bagety.

„**L**emro líná!“ hulákám na svého háčka, který se stará o své opálené nohy. „Začni pádlovat, blíží se jez,“ dodávám. Rozjíždíme se v plném tempu. Jelikož

jsem kormidelník, snažím se nasměrovat loď přesně na střed úzké šlajсны. „Pádluj, pádluj, nebo nás to nahodí!“ křičím. Povedlo se. Jsme celí mokří a v lodi máme několik litrů vody.

„**T**ady jsem! Nahrej sakra!“ volám na Álu, který kličkuje soupeřovou obranou mezi stany. Ála mi svižnou, vzdušnou nahrávkou posílá pas. Sklepávám si nahrávku a dělovkou střílím míč z „voleje“. „Góóóó!!!“ hulákám a raduji se. „Ale co to? Kde je míč?“ Sprintem se snažím dohnat míč, který se šine plnou rychlostí do řeky. Pozdě! Já v plném běhu již nedokáži zastavit. Hop! Šplouch! Bum! A jsem tam až po uši. Vylézám ven a lehám si na sluníčko do krásně vysušené trávy.

„**A**hóóój!“ potkáváme na cestě partičku vodáků. O pár metrů před námi vidím pana ředitele, jak jede ve stoje. „Háčku? Vidíš to?“ ptám se vyzývavě. „Jo, vidím. Jdeme na to!“ rychle odpovídá Elča. Stoupáme si a snažíme se udržet rovnováhu. „Už jsem to vychytil,“ říkám Elče a lehce rozhoupávám loď, což je velká chyba, jelikož háček ztrácí rovnováhu a šup do vody. Háčkovi, který je unášen proudem Vltavy, jsem příjemně zamával.

„**V**idím medvědy!“ slyším hlásek své spolužačky a vydávám se jejím směrem. „Je tady krásně!“ volám a kochám se krásným historickým městem zahaleným ve večerním stínu. „Tady to je Lira a Jelení lávka,“ informuje nás pan učitel o jezech, které zítra pojedeme. Procházíme kolem zámku, který je obklopen asijskými turisty. Ještě společné foto a rychle do kempu chrupčit.

„**A** jsme doma!“ říkám ve Slatiňanech. „Co si takhle zazpívat,“ shodujeme se. „Jen tři kříže...“ zpíváme sborově. Všichni už z posledních sil, protože toho máme hodně za sebou. Autobusem zní slavnostní a vítězné chorály. „Myslím si, že nám to celkem jde, ne?“ ptám se. Nikdo mi neodpovídá, protože jsou všichni uneseni písní „Červený šátečku, kolem se toč“. Dojíždíme na kruhový objezd u naší školy. „Stando, kolečko! Stando, kolečko...!“ křičím na našeho řidiče. Standa objíždí kruhový objezd jednou do kola, až se nám z toho motá hlava. Ještě poděkujeme učitelům a už konečně hurá domů.

Martin Pokorný, IX. B

Abeceda z Vltavy očima vodačky

V půl šesté mi zazvoní budík. Jedním rychlým pohybem ruky budík zaklapnu a znovu se položím na polštář. „Dejte mi ještě pět minutek.“ „Káťo, nemáš už vstávat?“ ptá se mě mamka téměř o hodinu později. Jako blesk vyletím z postele a dokončuji poslední přípravy na naši toužebně očekávanou cestu po proudu řeky Vltavy.

„**L**edová!“ hlásím svému kormidelníkovi stav vody. Předešlou hodinu jsme všichni strávili nafukováním lodí a někteří z nás i nářky nad svým brzkým osudem. Po necelých dvou letech znovu nasedám na loď, na které, jak se ukáže, strávím v příštích dnech jedny z nejkrásnějších chvil svého života.

„**T**ahle tyč patří sem. A podej mi ještě nějaké kolíky. Tenhle ne, je zlomený.“ Tak zhruba takový rozhovor mezi námi probíhá, když se pokoušíme postavit stan, který se nám má na příští noc stát domovem. Jelikož za sebou máme nějakých dvacet kilometrů namáhavé jízdy, občas jsou od sousedních stanů slyšet pěkné nářky. My se však nevzdáváme, a tak zanedlouho stojí na poloprázdné louce pěkné stanové městečko.

„**A** máme tu další pěknou šlajsnu,“ raduji se a rukou ukazuji do dál, kde na nás již čeká další dobrodružství. Nechávám si od zadáka vysvětlit, jakým způsobem chce zdolat tento vodní živel, a přitom se pomalu připravuji do správné pozice. „Jenom aby mě nevyklopil,“ pomyslím si v duchu. Ještě projet posledních pár metrů stojaté vody, lehce se usmát do objektivu fotoaparátu a pak už se jen oddat svému osudu. „Ááá!“ křičím, když mě zavalí obrovská vlna. Loď se zmítá v peřejnaté vodě a snaživě odolává přívalům studené vody. A najednou je všechno pryč. Oddychnu si. Protentokrát jsme to zvládli.

„**V**íte co? Pojdme si něco zazpívat,“ říká pan učitel Baťa poslední noc našeho vodáckého kurzu. Všichni jsou pro, a tak zanedlouho zasedáme k plápolajícímu ohni a začínáme zpívat. Kdyby mi někdo o pár dní dřív řekl, že budu v noci s kytarou zpívat vodácké písničky, asi bych se tomu zasmála. Většinu roku totiž trávím u mp3 přehrávačů a internetu, kde sleduji nejnovější hitparády. Proto mě překvapilo, jak moc příjemné je sejít se v romantické tmě s lidmi, které mám moc ráda, a zazpívat si s nimi.

A je tu konec. Sbalili jsme lodě a pádla a už nás čeká jen několikahodinová cesta domů. Sedáme si do autobusu a začínáme zpívat. Směji se, ale najednou mě napadne něco, z čeho dostanu smutnou náladu. Právě teď skončil náš poslední společný výjezd. Po prázdninách se všichni rozprchneme pryč a už na sebe nebudeme mít tolik času. Z těchto myšlenek mě vytrhne Denča. „Co je, Káťo? Zpívej taky.“ Ale co. Nebudu si tím kazit náladu. Však se nevidíme naposledy. Dávám se do zpěvu a cesta najednou uteče jako voda. Zbývá už jen poděkovat dospělým členům naší slavné výpravy a hurá do vany.

*Katka
Slezáková,
IX. B*

PROJEKT „BEZBARIÉROVÁ CHRUDIM“

Příští rok nás čeká velký projekt, a tak přípravy na něj jsou už teď plně v pohybu. Cílem tohoto projektu je najít v Chrudimi problematická místa, kde by vozíčkáři těžko projeli. Nakonec to vše zpracovat a přeložit do anglického jazyka.

Nejdříve jsme se rozdělili do tří skupinek, ve kterých byli převážně žáci z osmých tříd a ti, kteří chodí na konverzaci v anglickém jazyce. Ostatní žáci se měli rozdělit do dvojic, chodit po náměstí a vyplňovat dotazníky.

A JAK TO PROBÍHALO?

Všichni účastníci projektu „Bezbariérová Chrudim“ jsou již připraveni k odchodu. Každé skupince je přidělen jeden vozík, mapa a nezbytný instruktor. V mapě máme vyznačenou trasu k parku Na Střelnici a naše následující kroky směřují přesně tam. Do rukou se mi dostává fotoaparát, kterým budu dokumentovat všechny překážky, které si na nás Chrudim připravila. A rozhodně jich nebylo málo...

První velice obtížná překážka je sedm centimetrů vysoký obrubník na kterém se s vozíkem trápíme značnou chvíli. A když tento urputný boj vyhraje, čeká nás nemilý pohled na zchátralý chodník plný děr. Tudy doslova kličkujeme. Skoro na žádném přechodu nejsou udělané nájezdy na chodníky. Tyto nájezdy chybí i na frekventované světelné křižovatce u školky Dr. J. Malíka. A hlavně kvůli tomu se mnohdy dostáváme do těžko zdlatelné situace.

Celou cestu se střídáme v jízdě na vozíku a do toho nám nepříjemně padá jemný déšť. Na vozíku to není nic jednoduchého. Na každém kroku na vás číhají bariéry a je hodně obtížné je překonat. Pro mě je opravdu složité dostat se na most v parku Na Střelnici, jelikož je tam velký a prudký schod. Nakonec se s pomocí přes most dostávám, ale kdybych byla opravdu upoutaná na vozík a byla bych v tomto parku úplně sama, neuměla bych si poradit.

Sabina Tomaidesová a Denisa Kreuzerová VIII. A

ROZHOVOR O PROJEKTU S PANÍ UČITELKOU TEREZOU SOMMERSOVOU

Jak tento projekt vznikl?

Naše škola připravuje společně s kamarády ze švédského města Partille projekt MLADÍ DEMOKRATÉ V EVROPĚ aneb CO MOHU ZMĚNIT VE SVÉM OKOLÍ. Dlouho jsme přemýšleli o konkrétním problému, který by se nás dotýkal. Naše škola je téměř bezbariérová a navštěvuje ji několik hendikepovaných žáků. Při různých akcích naší školy jsme narazili na problém dostupnosti některých míst v Chrudimi. A tehdy se v našich hlavách zrodil nápad, že bychom mohli zkusit pomoci. A jak jsme postupovali? Podle zájmů žáků jsme vytyčili tři trasy. Organizace Pohoda nám zapůjčila vozíčky a v pátek 13. 6. 2008 jsme vyrazili do terénu. Děti popsaly a nafotily problémová místa. Jiná skupina obešla obchody a instituce, které v běžném životě potřebujeme a popsala jejich dostupnost.

Co se dál bude dít se zpracovanými informacemi?

Zpracované informace předáme paní Trunečkové a panu Zahálkovi na městský úřad a před návštěvou ze Švédska (říjen 2008) naše tři trasy znovu projedeme, nafotíme a popíšeme změny – pokud nastanou. Samozřejmě nečekáme, že se Chrudim stane přes noc bezbariérovou, ale víme, že určité finance k tomuto účelu jsou vyčleněné, a proto věříme, že naše práce přinese změny k lepšímu.

Kdo je hlavním organizátorem?

Organizátory jsou učitelé naší školy. S dotazy se můžete obrátit na Terezu Sommersovou a účastníky – studenty volitelného předmětu konverzace v anglickém jazyce ze sedmých a osmých ročníků

Pro koho a pro jaké účely je projekt určen?

Projekt je určen všem občanům a návštěvníkům našeho krásného města Chrudim. Nikdo neví, co přinese zítřek. Pociť, že jsme někomu usnadnili, či umožnili dostupnost pro nás samozřejmých míst nás může hřát a motivovat k dalším činům

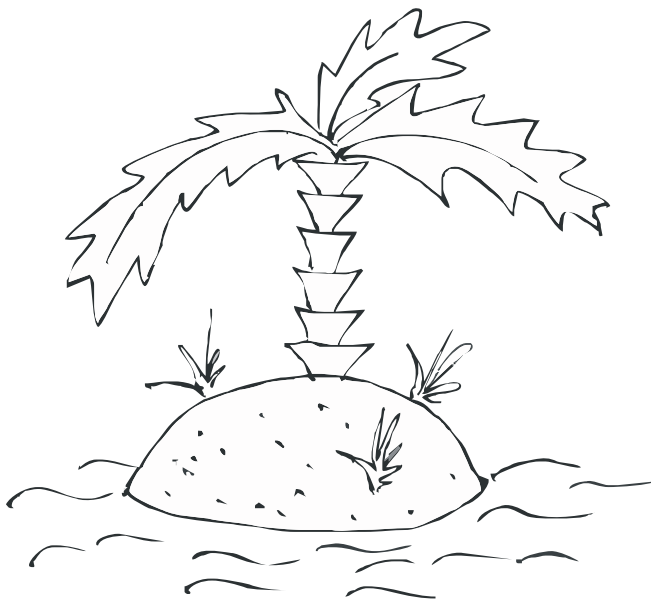
Denisa Kreuzerová, VIII. A

V roli instruktora

Lyžařské a vodácké výcviky, školy v přírodě, exkurze, výlety, různé výukové semináře – na ně se pokaždé těšíme a jediná naše starost je, aby nebyla nuda a prálo nám počasí. Většina z nás si ani nedovede představit, kolik času zabere příprava. Zajištění ubytování, stravy a hlavně vymýšlení programu. Učitelé s tím mají doopravdy hodně práce. O tom jsme se mohli přesvědčit i my, když jsme se ocitli na několik dnů v roli instruktora

Se čtvrtáky na Robinsonovi

Já osobně jsem měla tu možnost vyjet se čtvrtáky na Seč. Vše tam probíhalo ve znamení Robinsona a jeho života na ostrově. Moc jsem se těšila, ale zároveň jsem měla plnou hlavu obav. Hned ráno u autobusu jsem já i Katka s Milanem poznali, jaké to je pomáhat s těmi všemi školními věcmi a nejen si sednout na sedadlo a čekat, až vše za nás udělají učitelé. Měli jsme plné ruce těžkých a až k prasknutí přeplněných krabic. Po příjezdu „na ostrov“ jsme zase museli nosit věci a to nejen školní, jelikož tady už děti neměly rodiče, a tak s těžkými zavazadly jsme museli pomoci my.

Celý pobyt jsme působili hlavně jako dřevorubci. Sekali a řezali jsme dřevo na večerní oheň. Moje ruce se bez mozolů neobešly a dodnes mi zdobí ruce. Také jsme „hlídkovali“ nad čtvrtáky myjícími nádobí. No, někdy jsme to myli spíše my než oni. Ale překvapila mě jejich snaha, hlavně u kluků. Čekaly nás ale i příjemné povinnosti. Já jsem se mohla vrátit zpět do dětství, kdy jsem chodila na keramiku. Byla jsem nápomocná dětem u výroby mističek. Milan sbíral rostliny, určoval je a pomáhal s herbárii. A Katka zase tvořila s dětmi deníky. Rozdělili jsme se do různých bloků a pomáhali, jak jsme jen dokázali.

Velmi mile mě překvapili holky a kluci ze čtvrté třídy. Byli úžasní! Ve volnu jsme hráli vybíjenou, na jedné straně my tři deváťáci a učitelé a proti nám děti. Honili nás, lechtali...

Poté, co děti zalehly do postelí, jsme nešli spát, jak jsme celí utahaní doufali. Ale museli jsme hlídat dohořívající oheň. Už chápu učitele, proč nás nahánějí brzo do postelí. Oni nás musí hlídat, ještě než všichni usnou, a v noci dodělávat program na další den. Někdy se musí měnit kvůli nepřízní počasí. A moc se učitelé nevyspí, protože ráno zase vstávají jako první.

Celé tři dny utekly jako voda a už jsme byli na cestě domů. A jelikož děcka šla z Rabštejna pěšky, celý náklad v autobuse čekal jen na to, až ho dotáhneme do školy. A to vám povím, že jsme si užili! Děti byly tak nabalené, že většina z nich měla obrovské tašky, nebo dokonce lodní kufry.

Na tento výjezd budu dlouho vzpomínat, protože teď už konečně vím, jak je těžké a náročné postarat se o všechny ty dětičky. Myslím si, že to byla skvělá zkušenost i proto, že jsem tam byla s dvěma dobrými kamarády a zábavnými a vstřícnými paními učitelkami.

Nikola Hrouzková, IX. A

Se šestáky na OR-KA-MĚ

Letos v červnu čekal šestou třídu přírodovědný seminář OR-KA-MA. Konal se v malebné krajině Chrudimky Na Pilce poblíž Klokočova. Já spolu Svými dvěma spolužáky jsme vyjeli na OR-KA-MU také. Seminář jsme měli už před třemi roky, a proto jsme jeli jako pomocníci.

Hned po příjezdu jsme pomohli šestákům vynosit věci z autobusu a přenést postele z chatky. Po vybalení věcí jsme hráli scénku jako mimozemšťané z planety X. Nika hrála Mau a já s Matějem mimozemšťany, kteří Mau doprovázeli. Odpoledne jsme pomáhali při vedení bloků. Já jsem asistoval při bloku Louka paní učitelce Heleně Drašíkové, Nika paní učitelce Hřebenové v Lese a Matěj byl nápomocen paní učitelce Haně Truncové u Řeky. Naše práce spočívala v tom, že jsme šestákům v jednotlivých blocích pomáhali například při odlévání stop, při vytyčování pravého úhlu nebo při měření kyselosti vody pomocí pH papírku. Večer jsme pomáhali shánět v lese dřevo, abychom si všichni mohli udělat večeři na ohni. Nejprve jsme sehnali dřevo a to následně i nasekali. Vše bylo připraveno k tomu, abychom si mohli na roštu upéct buřt, maso či hermelín. Za soumraku jsme byli požádáni, abychom asistovali při noční cestě lesem. My, deváťáci, jsme museli dávat pozor na to, aby někdo z šestáků nezabrl o pařez či kořen, zkrátka jsme zodpovídali za to, aby každý došel zpět do tábora v pořádku. Cestou se naštěstí nic nestalo, takže jsme svůj úkol splnili.

Celý výukový seminář rychle utekl a pro nás deváťáky to byla skvělá zkušenost!

Milan Vojta, IX. A

MALÍK FEST aneb nářez brouků na palouku Jak jsem to viděla já

Rok se s rokem sešel a na naší škole se opět konal Malíkfest aneb nářez brouků na palouku. Jako loni na něm vystoupily děti z hudební školy Roland a školní sboreček. Vše začalo okolo půl páté, kdy se začali na chodbě ve čtvrtém podlaží scházet první nedočkaví diváci. V té době ještě probíhala zvuková zkouška, na které se doladřovaly poslední nedostatky. V pět hodin mohl celý program začít. Přivítaly nás moderátorky Ája s Maruškou a seznámily nás s programem celého vystoupení. Dozvěděli jsme se, že nám nadané děti z Rolandu předvedou to, co celý rok cvičili. Pro některé to bylo vystoupení první v životě, a tak měli malí vystupující velkou trému.

Vše začalo pěveckým vystoupením. Ještě než děvčata cokoli zazpívala, ohlušila nás příliš hlasitá doprovodná hudba. Když pak holky začaly zpívat, přepadl mě pocit, že tohle rozhodně nemohly cvičit celý rok. Možná to bylo tím, že se neslyšely přes

hlučnou hudbu, ale zpívaly naprosto falešně. Také mě velmi udivilo stálé koukání do papíru s notami. Nějaký kontakt s publikem na hodinách zřejmě neprobírají. Také postoj a unuděný výraz vystoupení moc nepřidal. Pro příště by bylo také určitě fajn vybrat pro začínající a bezpochyby velmi nadané zpěvačky lehčí písničky. Vybraný repertoár se k nim vůbec nehodil. Dále následoval blok klávesových vystoupení. Až na rytmické nepřesnosti a pár falešných tónů to nebylo špatné. Další pěvecké vystoupení starších děvčat bylo asi to nejlepší, co jsme mohli během celého vystoupení slyšet. I když by se našlo pár chybiček, tak tyhle holky mají opravdu talent! Ale i v tomto případě bych zvolila trochu jiné písničky, které by se k holkám věkově více hodily. Následovalo ještě několik písniček na klávesy, pár zpívaných písní a pak nastoupily kytary. Byla to fajn změna, protože narozdíl od hlučících kláves a kvílícího zpěvu tohle bylo opravdu tiché. Připadalo mi to jako příjemné posezení u táborového ohně než jako něco, co by se dalo prezentovat na takovémto vystoupení. Po kytarách následoval Franta Medvěd a Eskymáčata. Až na špatné ozvučení to nebylo zlé. Bylo vidět, že to všechny moc baví. I u sborečku, který vedou paní učitelky Jitka Krausová a Miroslava Bukáčková, bylo poznat, že všichni zpívají se zájmem. Nakonec vystoupili hosté paní učitelky Hany Truncové.

Tak to byl Malíkfest 2008. Na závěr bych samozřejmě chtěla všechny účastníky pochválit za ohromnou snahu. Moji kritiku neberte špatně, vezměte to spíš jako radu pro příště. Tak hudbě zdar a zase za rok na Malíkfestu 2009.

Monika Netolická, IX. A

projektovým vyučováním k mediální výchově

Letošní „sedmá bé“ se zapojila do projektu mediální výchovy ProMed. Zřejmě vám tato zkratka nic neříká, a tak jsme položili pár otázek žákyni této třídy **ADÉLE BRACHTLOVÉ**, která nám ochotně na všechny naše otázky odpověděla a přiblížila nám tím tento projekt.

Co znamená zkratka „ProMed“?

ProMed znamená projektovým vyučováním k mediální výchově.

Jakým způsobem se vaše třída zapojila do tohoto projektu?

Měli jsme několik projektových dnů organizovaných v rámci „ProMedu“. Učili jsme se například fotografovat, stříhat filmy nebo vytvářet fotoprezentaci, připravovat a zpracovávat anketu, připravovat vhodné otázky pro rozhovor.

Část projektu „ProMed“ byla i na Seči. Co jste tam dělali?

Na Seči jsme se účastnili závěrečné konference celého projektu. Její součástí byly první den i dílny, ve kterých jsme si mohli vybrat různý program související s mediální výchovou, například tvorba komiksu, fotografování, stříháním videí a další zajímavé aktivity. Druhý den konference jsme společně s žáky z dalších devíti škol z různých míst České republiky, které se projektu účastnili, prezentovali, jak u nás projekt probíhal a co všechno jsme se naučili. Součástí konference byla také fotografická soutěž, ve které jsme byli velmi úspěšní.

Co bylo cílem tohoto projektu?

Cílem projektu, který byl spolufinancován ESF a státním rozpočtem České republiky, bylo seznámit nás s prací medií – nejen pracovat s technikou, ale vyhledávat, zpracovávat a vyhodnocovat informace z různých informačních zdrojů.

Co ti projekt přinesl?

Díky tomuto projektu jsem se naučila lépe fotografovat. Zapojila jsem se i do fotografické soutěže, kde jsem se svými makrofotografiemi vyhrála první místo.

Kteří vyučující se do projektu zapojili?

Do projektu se zapojili páni učitelé David Hainall a Martin Křivka, paní učitelka Iva Brožová a na jednom projektu s námi byla i Lenka Nevolová.

Nikola Hrouzková, Milan Vojta, IX. A

ABSOLVENTSKÉ PRÁCE

Na naší škole letos prvním rokem probíhaly obhajoby absolventských prací žáků devátého ročníku. Žáci si vybírali z několika témat, každý měl svého vedoucího učitele, kterého mohl požádat o pomoc, práce musely být zpracovány do určitého termínu podle kritérií, která žáci obdrželi, a pak je pomocí PowerPointu odprezentovat.

Ale jak vůbec vznikla myšlenka takové práce dělat? A budou práce zpracovávat i nastávající deváťáci? To i mnohem víc si přečtěte v následujícím rozhovoru s panem ředitelem Zdeňkem Brožem.

ROZHOVOR S PANEM ŘEDITELEM

Jak vás napadla myšlenka, aby deváťáci zpracovávali absolventské práce?

Absolventské práce žáků devátého ročníku není náš nápad. Víím již delší dobu, že na některých základních školách dělají buď takzvané malé maturity, nebo absolventské práce a to nás inspirovalo. Maturity, byť malé, se nám zdají vhodné opravdu až pro střední školu. Nám však jde o to, aby požadavky kladené na žáky v souvislosti s absolventskými pracemi vycházely z dovedností a znalostí získaných během studia na naší škole. Po diskusi v pedagogickém sboru o absolventských pracích, kdy jsme zvažovali všechna pro a proti, bylo téměř jednomyslně rozhodnuto, že je letos vyzkoušíme i u nás. Důležitý byl pro nás i názor rodičů na tuto novinku. Třídní učitelky devítek proto projednaly absolventské práce v únoru na třídních schůzkách s rodiči. Nikdo nebyl proti, a ohlasy byly většinou pozitivní. Někteří rodiče konstatovali, že je to dobrý nápad, ale že si tím my učitelé přiděláváme dost další práce, což se později jen potvrdilo.

Co všechno zpracování absolventské práce deváťákům přineslo?

Tak to je opravdu velmi různé a záleželo na tom, jak k tomu který z žáků přistupoval. Někteří se domnívali, že přijímacím řízením na střední školy už pro

ně veškeré školní povinnosti končí, a zadání absolventské práce brali v podstatě jako nehoráznou drzost a zbytečné obtěžování ze strany nás učitelů. A tak to někteří i do závěrů svých prací uvedli. Naproti tomu si řada žáků uvědomovala, že mají možnost si vyzkoušet něco na první pohled zcela nového, ale v jednotlivých fázích vlastně už známého – prokázat, že dovedou vyhledávat informace z různých zdrojů, že je umí zpracovávat a nakonec i výsledek své práce prezentovat.

A to je právě to, oč nám při zadávání absolventských prací šlo. Aby žáci zpracováním absolventské práce prokázali, že jsou schopni dlouhodobější samostatné práce, že dokáží vyhledávat a zpracovávat informace, nacházet souvislosti mezi jevy a poznatky, že svedou napsat vlastní text na dané téma, že mají alespoň částečnou schopnost vyjadřovat se písemně v cizím jazyce, že zvládají práci na počítači a umí napsat a upravit text pomocí textového programu a zhotovit prezentaci v prezentačním programu. Tedy že dovedou prakticky použít to, co jsme je zde učili.

Nemyslím si, že zadaný rozsah absolventské práce tři až pět stran na téma vybrané z široké nabídky nebo na zcela vlastní téma by měl žákovi, který chce úspěšně ukončit devátý ročník, způsobovat nadměrnou zátěž a stres. Pokud si ovšem někdo nechal vše na poslední chvíli, nevyužil možnosti průběžně konzultovat svoji práci s jejím vedoucím, nenechal si poradit od učitelů angličtiny s anotací v angličtině, pak se těsně před odevzdáním práce mohl do stresu dostat. Ale i toto byla myslím pro mnohé žáky cenná zkušenost jak to příště nedělat.

Myslíte si, že byly absolventské práce úspěšné?

Rozhodně ano. Opravdu byla radost sledovat výborné výkony při obhajobě vlastní práce. Docela se těším, že budu mít o prázdninách čas si některé, podle mého názoru vynikající práce, přečíst.

Z celkového počtu 58 odevzdaných prací jich bylo 15 celkově hodnoceno jako výborné a 20 jako dobré. Já osobně velmi oceňuji přístup žáků, kteří podle svých výsledků v uplynulých letech neměli předpoklady vytvořit výbornou práci, a přesto dokázali svým nasazením a zaujetím zvoleným tématem výrazně překonat své dosavadní limity.

Naproti tomu mne zklamal přístup některých budoucích studentů gymnázií a středních odborných škol. Ti zcela podcenili, co taková práce obnáší, nebo si vůbec neprostudovali příručku, kterou jsme pro ně jako návod připravili, a proto neuspěli.

Projekt absolventských prací byl určitě velmi úspěšný a přínosný i v tom, že si žáci mohli vše vyzkoušet v bezpečném prostředí s maximální možnou nabídnutou podporou bez obav z případných zásadních postihů. Vše probíhalo podle předem stanovených a žákům známých požadavků a kritérií uvedených v již zmiňované informační příručce, kterou dostal každý žák a která byla také na internetových stránkách školy. Důsledně jsme se snažili po zadání absolventských prací, před obhajobami i v jejich průběhu již nic neměnit.

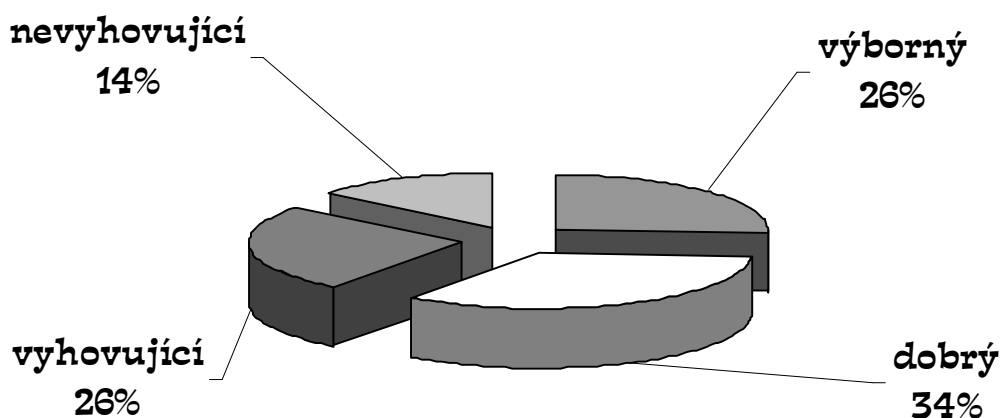
Budou budoucí deváťáci tyto práce také dělat? Co do příštího roku na pracích změníte?

Když jsem se na pedagogické radě ptal kolegů, zda by byli pro zadání absolventských prací i v příštím roce, tak mne velmi potěšilo, že přes všechnu tu náročnou práci s nimi spojenou byli skoro všichni pro. Takže osmáci již mohou přemýšlet, o čem by jejich práce za rok mohla být.

A pokud se ptáte na změny, tak ty určitě budou. Vždy je co zlepšovat a my máme za sebou teprve první, tak trochu i ověřovací ročník. Určitě bychom chtěli příští rok zadat absolventské práce o něco dříve, pravděpodobně začátkem druhého pololetí. Rádi bychom také po přijímacím řízení umožnili žákům využít podle možností k přípravě jejich práce částečně i některé vyučovací hodiny. Zásadně by se podle mého názoru měla změnit i vlastní obhajoba práce. Všechny práce by žáci ohajovali jen před jednou, ale o něco početnější komisí, kde by několik členů bylo stále stejných. Jistě to přispěje k jednotnějšímu hodnocení. To se nám letos tak úplně nepodařilo a osobně to považuji za hlavní nedostatek celého projektu absolventských prací.

Celkově považuji zavedení absolventských prací za velmi dobré z několika důvodů. Určitě přispěli k tomu, že se nám podařilo udržet většinu deváťáků i po přijímačkách v „přiměřené studijní provozní a formě“ což ocení po prázdninách nejen oni, ale i jejich rodiče. Dále to byla příležitost vyzkoušet si něco, s čím se v různých formách, ač si to mnozí z nich nechtějí dnes připustit, rozhodně setkají při svém dalším studiu a někteří i ve svém zaměstnání.

HODNOCENÍ ABSOLVENTSKÝCH PRACÍ

A N K E T A

A jak se na tyto práce dívají sami deváťáci, učitelé, ale i žáci osmých ročníků, kteří se těchto prezentací účastnili jako diváci? To si můžete přečíst v následující anketě.

paní učitelka Naděžda Cempírková: Mnoho absolventských prací bylo velmi kvalitně zpracováno a výborně prezentováno. Některé práce nesplňovaly zadané požadavky.

paní učitelka Helena Drašíková: Vedení absolventských prací a vše, co s tím souviselo, včetně vyvrcholení - prezentace žáků - bylo pro mě takový „malý“ pedagogický bonbónek. Pokládám za úžasné, že toto mohou žáci devátých ročníků dělat, a ještě za úžasnější, jak se toho někteří žáci ujali. Mě samotnou to obohatilo nejen o nová poznání, ale také o spoustu dobrých pocitů. I když... To rozechvění, když prezentovali žáci, které jsem vedla a kteří práci pojali zodpovědně! Moc jsem jim přála, aby se jim prezentace povedla. A povedla se skvěle. Děkuji.

Lucka Peková IX. A: Myslím si, že zpracování absolventské práce přineslo žákům devátého ročníku mnoho zajímavých poznatků a rozšířilo to zájem o vybrané téma. Zvláště těm, kteří si téma vybírali z oblastí, které je zajímaly. Absolventské práce jsou dobrou přípravou pro budoucí středoškoláky, neboť se s nimi v budoucnu budou setkávat častěji.

Katka Slezáková a Denča Raticová IX. B: Myslíme si, že absolventské práce nám přinesly pouze zkušenosti se zpracováním většího množství informací. Nelíbilo se nám, že pedagogové postupem času posunuli význam absolventské práce na úroveň vysokoškolských prací.

Tereza Kopecká IX. A: Zpracovávat absolventskou práci bylo pro nás všechny „devátáky“ něco nového a neobvyklého, každý se k tomu postavil trochu jinak. Někteří se zodpovědně věnovali psaní své práce, zajímali se, pracovali. Jiní si ale nejspíš řekli: Je konec školního roku, dostali jsme se na střední, tak co bychom ještě k tomu dělali tuhle „blbost“?! Někdo zkrátka práci odbyl a jiný se naopak snažil. Chtěla bych moc popřát všem budoucím „devátákům“ (které tato práce nemine) hodně úspěchů a nadšení při zpracovávání jejich absolventských prací.

Ondra K., VIII. A: Obhajoby absolventských prací hodnotím kladně. Většina prezentací mě velice zaujala a překvapila svou vysokou úrovní. Ohromilo mě, s jakým nasazením si je žáci připravili. Líbilo se mi, jak si někteří zapamatovali celý svůj ústní projev nazpaměť a jejich vystoupení díky tomu působilo velice příjemně. Nemile mě však překvapili ti, kteří svou prezentaci odbyli, díky čemuž bylo jejich hodnocení poměrně nízké. Takových lidí bylo naštěstí jen minimum. Podle mého názoru jsou zkušenosti z těchto prezentací pro každého velkým přínosem. A to zejména při obhajování bakalářských nebo diplomových prací na vysokých školách.

David, VIII. A: Líbilo se mi, jak to bylo vymyšlené (např. porotci, publikum, ...). Také bylo dobré, že se prací účastnili učitelé z druhého stupně. Líbilo se mi i to, že každý žák si mohl vybrat jakékoli téma, kterému rozumí alespoň jeden učitel.

Nikola, VIII. B: Absolventské práce byly velmi zajímavé a moc se mi líbily. Dozvěděla jsem se mnoho nových informací z hlediska počítačů, hudebních nástrojů a dějin tance. Dále bych kladně zhodnotila výstupy absolventů a jejich souvislé povídání k danému tématu. Těším se na příští rok, až budu také zjišťovat nové informace, ale obávám se již zmíněné prezentace.

Jana, VIII. A: Absolventské práce se mi moc líbily, je to pěkný nápad. Překvapilo mě, že děti měly na výběr z velkého počtu témat. Také na mě zapůsobilo to, že prezentace jsou vytvořeny v PowerPointu. Hodně lidí, co jsem viděla, na tom opravdu dřelo a jejich práce byly zajímavé. Dobrý nápad jsou i doplňující otázky, ale některé byly trochu zbytečné. Celkový dojem z prací je velice kladný.

Jana, VIII. B: Sice jsem neviděla všechny absolventské práce, ale ty, co ano, mi určitě něco daly. Líbilo se mi, když v prezentaci žáka byly obrázky. Také jsem ocenila, když mluvil pomalu a cítila jsem, že látce rozumí. Překvapilo mě, že absolventská práce je velmi náročná.

Adéla, VIII. B: Myslím si, že ačkoli to bylo trochu nudné, bylo to i přínosem. Dozvěděla jsem se spoustu nových a zajímavých věcí. Také se tím dokazuje, že vysvědčení je „správné“. Docela se těším, až tyto práce budeme zpracovávat, protože si budeme moci vybrat vlastní téma.

Kristýna, VIII. A: Když jsem sledovala absolventské práce, byla jsem velmi překvapená, jak si deváťáci mohou pamatovat různé pojmy a výrazy k jejich tématu. Některá témata mě překvapila. Líbilo se mi to, ale začínala jsem se bát, jak to budu zvládat příští rok já. Některé prezentace byly velmi pěkné a plynule odprezentované.

Rozhovor s Aničkou Novotnou

Již podruhé se setkáváme s naší spolužačkou a nadějnou baletkou Aničkou Novotnou. Tento rozhovor se týká jejího nejmilejšího koníčku - BALETU. Dozvíte se, jak se k baletu dostala, jakých soutěží se zúčastnila a zda v nich byla úspěšná. Proč jsme tento rozhovor vůbec uskutečnili? Dozvěděli jsme se o jejím přijetí na pražskou taneční konzervatoř. Právě toho se hlavně týká náš rozhovor. Je určitě zajímavý a dozvíte se, co nám Anička o sobě prozradila.

Víme o tvých zkouškách na taneční konzervatoř. Jaké byly a jak probíhaly?

Zkoušky měly tři kola. První bylo složené z gymnastiky, druhé byl písemný test, který se týkal takových základních znalostí o baletu a všeho kolem. Třetí, poslední kolo, se skládalo už jen z baletních prvků. Po každém kole vyvěsili na nástěnku seznam dětí, které se dostaly. Za týden nám přišel dopis a ten nám oznámil, že jsem se dostala a že mě vzali.

Jak tě napadlo jít na taneční konzervatoř?

Chodím na hodiny baletu. Baví mě to a chtěla bych se tím živit.

Jak ses připravovala na zkoušky?

O víkendu přijela babička, která mě učila hudební dějiny. Potom jsem jezdila na kurzy, abych věděla, z čeho se ty zkoušky budou skládat. Samozřejmě jsem chodila také na normální hodiny baletu, kde mě připravovala moje paní učitelka P. Kyplová ze ZUŠ.

Říkala jsi nám, že jsi musela hrát na klavír. Řekni nám o tom něco víc.

Na konzervatoři se musí hrát na klavír povinně čtyři roky. Takže s tím nemohu skončit. Od první třídy chodím na klavír a přivedla mě k tomu moje sestra.

Jak dlouho se studuje na taneční konzervatoři?

Myslím, že osm let.

Co znamená to, že ses dostala na konzervatoř, pro tvoji rodinu?

Budeme se muset přestěhovat do Prahy. Mamka bude shánět pro svoje Divadélko z pytlíčku novou kolegyni. Moje sestra Zuzana také studuje v Praze, a tak to pro ni bude lepší, že nebude muset dojíždět tak daleko.

Bude se do Prahy stěhovat celá vaše rodina?

Ano. I s kocourem a rybičkami.

Na co se těšíš?

Těším se na školu. Protože se určitě naučím spoustu nových věcí.

Odkdy a kde tancuješ?

Od čtyř let chodím na gymnastiku a v první třídě jsem začala s baletem. Tancuji v Základní umělecké škole v Chrudimi.

Jak ses k baletu dostala?

Od čtyř let jsem začala chodit na gymnastiku a trenérky nám řekly, že sem přišla nová paní učitelka na balet, a tak jsem k ní nastoupila.

Byla jsi už na nějaké soutěži, na jaké?

Každý rok jezdíme s baletem na soutěž Pardubická Arabeska a Ašský střevíček. Taky absolvujeme soutěž v Salesiánském divadle v Praze. Tento rok se taky ještě chystám na soutěž v Hradci Králové.

Jaké máš úspěchy?

Na Ašském střevíčku jsem byla první, dvakrát druhá a pak jsem dostala cenu poroty. V Pardubicích na soutěži Pardubická Arabeska jsem byla vyhlášena jako nejlepší Arabeska a pak jsem se dostala na druhé a třetí místo. V Salesiánském divadle jsem byla také první.

Z kterého úspěchu nebo ceny máš největší radost a proč?

Pro mě je úspěch přijetí na pražskou konzervatoř, protože se tam naučím nové věci a potom se mohu opravdu věnovat tomu, co mě baví.

Co bys chtěla v budoucnosti dělat?

Pokud úspěšně vystuduji konzervatoř, a to doufám, že ano, tak bych chtěla tancovat v Národním divadle a chtěla bych zkoušet tancovat i v cizině. Pokud to bude možné.

Po čem nebo po kom se ti bude stýskat?

Určitě se mi bude stýskat po kamarádech a po celé Chrudimi.

Veronika Jeřábková, VI. A

Výlet do Anglie

Dostal jsem k narozeninám letenku do Anglie. V Anglii jsem prožil skvělé čtyři dny. Letěli jsme s babičkou za Kátou a Karlou, jsou to její dcery a moje tety, tudíž mamčiny sestry. Moje mamka s námi neletěla, protože se bála letu. Říkal jsem jí, že to nic nebude, ale ona si nedala říct. Let byl až děsivě klidný, jako by letadlo stálo na jednom místě a ani se nehýbalo. Letěl jsem poprvé, takže to pro mě byl zážitek. V Anglii jsme spali u holek v domečku, který byl postavený z cihel, ale tak vypadaly všechny baráčky. Bylo neuvěřitelné konečně poznat krásu Anglie a vidět na vlastní oči to, co vidím jen ve filmech v televizi.

Hned první den ráno jsme si udělali k snídani tousty s džemem a jeli jsme nakupovat do Derby. Zaparkovali jsme auto v šestipatrovém obchodním domě a vydali se výtahem do prvního patra, abychom postupně prošli celý obchod. Málem mi vypadly oči z důlků, protože takové oblečení jsem neviděl ještě nikdy předtím. V obchodě jsme byli nakonec sedm hodin. Mezitím jsme se tam naobědvali a já si dal jacketpotato. Je to obrovská brambora plněná omáčkou dle chuti. Já i babička jsme měli nakoupené oblečení a jeli jsme domů.

Druhý den nás čekal slibovaný zábavní park „Alton Towers“. Dostal jsem vstupenku k narozeninám od Káti a to mě potěšilo. Jeli jsme po dálnici asi hodinu od Ashby, kde holky bydlí. Když jsme vjížděli na parkoviště, celý park byl pečlivě schovaný za stromy. Parkoviště bylo plné aut a bylo velké jako naše město. Místa byla označena písmeny, abychom věděli, kde jsme auto zaparkovali. Prošli jsme bránou a nejdříve jsme se museli dostat doprostřed parku vlakem, který tam odvážel lidi. Cestou už jsme pozorovali atrakce, které byly v provozu. Byly u nich velké fronty lidí, až hrůza. Vystoupili jsme a teprve teď jsme viděli stříbrné tyče, přes které jsme se dostali do parku čipovou kartou, kterou nám dali. Šli jsme na první atrakci. Čekali jsme asi čtyřicet minut, protože fronta byla opravdu obrovská. Ani ne minutku jsme se povozili a šli jsme dál. Našli jsme podle mapky atrakci, která je nejpopulárnější z celého parku. Jmenovala se Rita-Queen of speed, tedy (královna rychlosti). Byla vysoko nad korunami stromů a její start byl velice rychlý. Vystáli jsme si frontu zakroucenou různými uličkami, až jsem

nemohl věřit, kdo takové chodníky vymyslel. Stáli jsme na ni dvě hodiny, ale k naší smůle se atrakce porouchala. Byla to tedy ztráta času. Potom jsme hledali atrakci „Nemesis“ a poslední, na kterou zbyl ještě čas, se jmenovala „Air“. Byla to dráha, která nás překlopila dopředu tak, že jsme byli břichem k zemi. Byla to legrace, ale z toho věčného stání front se mi dělalo špatně. V šest jsme vyjeli domů a v osm jsem usnul jako špalek.

Další den jsme se jeli podívat do Castlu, kde dříve přebýval Robin Hood. Vyfotili jsme se u jeho sochy. V pondělí už nás čekal jen odlet a dokoupení sladkostí. Na letišti mi přišli na to, že mám v batohu džemy, a tak mi je sebrali. Zpáteční let byl hodně zajímavý, protože byly velké turbulence. Já jsem se tomu ale jen smál, byla to pro mě atrakce. Když jsme byli doma, bylo mi smutno. Nejradši bych se do Anglie vrátil znovu a zůstal tam několik let. Je tam jiné prostředí, jiná společnost. Vzpomínám na to rád, byl to můj první a zatím poslední výlet do Anglie, jelikož Karla se už navždy vrací domů a Káťa se stěhuje do Španělska.

David Machata, VIII. A

VÝLETY DO ŽÁKOVY DUŠE

Každá třída je takové malé společenství různých lidiček. Za devět let se v každé takové třídě vytvoří podskupiny lidí, které něco spojuje. Jaké typy žáků opouštějí současné deváté třídy, to si můžete přečíst v následujících pracích žáků ze semináře z českého jazyka.

PAN SLUCHÁTKO

S příchodem nové moderní techniky se ve třídách objevují i nové typy žáků. Tento typ vskutku patří mezi ty novější, a tak o něm nenajdeme zmínky ve starší literatuře. Proto nám však stojí více za zmínku, byť je jeho program při vyučování vcelku jednoduchý - poslouchání muziky z hudebního přehrávače. Při krátkém rozhlížení ve třídě si jistě všimnete na několika lidech něčeho zvláštního. Vypadají duchem nepřítomni, propisku drží stále ve stejné poloze nad otevřeným sešitem, někdy však můžeme pozorovat jednoduché pohyby rukou, které mají za úkol odvést kantorovu pozornost a navodit mu iluzi, že si tento člověk právě dělá zápisky do sešitu. Při podrobnějším zkoumání si však určitě všimnete drátku, který vede z lavice, z kapsy a při pečlivější kamufláži i z pod trička, rovnou do jeho ucha. Ano, v uchu přikrytém vlasy se skrývá ona věc hrající hudbu přímo do útrobu sluchového orgánu, sluchátko napojené na ukrytý hudební přehrávač. Poslouchání hudby při hodině má zřejmě za úkol zkrátit tu nekonečně dlouhou, někdy i nudnou hodinu. Druhé ucho, zpravidla to, které má učitel na očích, má volné a tím opět zmenšuje riziko odhalení. V tomto směru učitelům nepřeje ani vývoj techniky, a to je neustálé zmenšování těchto zařízení, z čehož vyplývá stále zmenšující se možnost odhalení. Při testech však jeho bezstarostný a nepřítomný výraz vystřídá jiná grimasa, a to nefalšovaný záchvat paniky.

Sebastian Marek, IX. A

PRŮŠVIHÁŘI

Průšvihář začíná každé ráno stejně stereotypně. Zaspí, neobtěžuje se do školy pospíchat, takže většinou pomalým krokem přichází ke škole až úderem půl deváté. Když se ukáže, že učiteli se takové chování nelíbí a průšviháře potrestá, obyčejně si jde sednout do lavice s nadávkami a výhružkami. Ve frontě na oběd předbíhá mladší žáky a odůvodňuje to návštěvou lékaře. Většina průšvihářů má neuvěřitelnou smůlu a vždy jsou bystrým učitelem chyceni přímo na místě činu. Při hodinách se baví, poslouchají hudbu nebo si čtou časopisy. Často se stává, že učitel, který zná povahu svého žáka velmi dobře, napomene průšviháře i v okamžiku, kdy se dotýčný chová slušně a vyučování nepřerušuje. V takové chvíli se průšvihář opět cítí dotčeně a s učitelem se hádá. Nenosí pomůcky na vyučování, a proto vynalézá nové a nové možnosti, jak narýsovat přímku bez použití pravítka. Většinou mu k tomu postačí roh sešitu či penálu. Průšvihář mluví sprostě a za každé situace se snaží udržet si svou masku drsňáka.

Katka Slezáková, IX. A

MR. SHOPER

Jeho název je odvozen od anglického slovíčka „shop“ a český překlad (krám, obchod, nakupovat) nám už jistě napovídá, v čem spočívá jeho náplň volného času o přestávkách. Všechno to začíná ještě před koncem hodiny, kdy probíhají přípravy na nakupování ve školní kantýně, jako je přepočítávání peněz, a v případě, že již peníze došly, domlouvání si nějaké výhodné půjčky. Hned na začátku přestávky však ještě musí zlákat nějaké lidi, kteří půjdou utrácet s ním, aby byla dole u kiosku větší sranda a měl si s kým krátit dlouhou chvíli ve frontě. Tento proces probíhá následovně: Mr. Shoper nejdříve zakřičí již známou hlášku, a to „pojdte někdo buyovat“ či „jdete někdo shoppingovat?“ (Tyto ukázky jsou v již známém shoppingovém slangu, který se za krátkou historii školního shoppingování vyvinul.) Poté přichází chvilka čekání, zda se někdo nechá zlákat jeho nabídkou a zamíří s ním ke školní kantýně. Jen zřídka se stává, že by tento žák zůstal na nakupování sám, vždy se s ním vydává skupinka jiných žáků, neboť pro ně je to alespoň možnost kontaktu s žáky jiných tříd. Žákům s větší závislostí na utrácení ve školní kantýně mnohdy nevadí ani nedostatek financí, neboť jsou schopni kupovat si věci i na dluh. Mezi nejkupovanější předměty patří pití, jídlo, jako jsou housky a bagety, nesmí však chybět ani chemické cukrovinky s pendreký včele.

Sebastian Marek, IX. A

„HEJTYJÁCI“

Další skupinka tzv. „hejtyjáků“ je taková smíškovská skupinka lidí, kteří mají rádi srandu, smích a dobré vtipy (jak oni říkají – „joky“). Poznáte je podle toho, že mají stále dobrou náladu, úsměv na tváři a rádi si s vámi budou o čemkoli povídat. Jsou také velmi komunikativní, veselí, kamarádští, mají radost ze života. Jejich oblíbeným místem v naší třídě je okno. Tam moc rádi o přestávkách

vysedávají a vykládají si své zážitky a vtipy, kterým se velmi nahlas smějí. Co se týče učení, v této partě se najdou lidé hodně snaživí, inteligentní, při hodině pilní žáci, tak i ti, co učení moc nedají a spíš parazitují na informacích od ostatních. Pokud ale nevyrušují a při hodině dělají, co mají, učitelé je mají rádi. Hlouček je u spolužáků v podstatě oblíbený, i když někdy by je ostatní radši neviděli, protože z jejich dobré nálady se jim občas dělá špatně.

Monika Netolická, IX. A

KOMPEŘI

Toto je skupina lidí, kteří celé dny sedí u počítače. Z domu vyjdou, jen když hoří. Jsou nazýváni závisláky, „WOWkaři“ a pařmeny. Mají svůj osobitý slang, který nepochopí každý. Při každotýdenním ranním povídání s paní učitelkou Cempírkovou vždy zaznívá: „Já byl doma na počítači.“ Podle mě mají velice nudný a nezajímavý virtuální život. Každou přestávku řeší, že postoupili na další level nebo že už dohráli další hru. Teď už u nás ve třídě těchto lidí moc není, ale pořád jich je víc než dost. Dají se poznat třeba tak, že mají v ukazováčku pravé ruky menší tik, nebo tak, že mají svalnaté články prstů. Tito lidé jsou hodní, ale někdy až přehnaně agresivní. Jejich smysl pro humor je odlišný od normálního a týká se pochopitelně počítačů.

Fanda Holík, IX. B

BARBÍNY

Barbíny neboli founi, fifleny, hvězdy, no prostě holky, které o sobě mají velké mínění. Vidí se jako modelky, mají rády vysoké podpatky, nové trendy oblečení, kabelky, líčení a hlavně šperky. Psychika těchto osůbek není moc stabilní. Rozruší je zlomený nehet, rozteklý make-up, a co je nejhorší, roztrhlé nebo zašpiněné oblečení. Po takové tragédii nezbude kapesník suchý. Možná to i trochu přeháním. Na bárbínách je i něco skvělého, umí kombinovat barvy a látky, k nim i šperky a doplňky. Udávají nám směr, kudy se ve světě módy máme ubírat.

Katka Šustrová, IX. B

KVĚTÁCI

Jsou to takzvaní helmířové, kudrnáči, ovčáci nebo také sluchátka. Není jich moc, ale spolužáky jsou velice pošťuchovaní a provokovaní. Nosí dlouhé, většinou kudrnaté vlasy. Jejich účesy je zvyšují nejméně o deset centimetrů. Dá se říci, že jim doslova přerůstají přes hlavu. Ovčáci se jim říká, protože jsou více podobní ovcím než lidem. Někdy jim jejich účes slouží jako úschovný prostor, do kterého si mohou uložit propisku nebo třeba gumu. Mají výhodu v tom, že jim účes dokáže nahradit zimní kulich. Některým lidem nerostou vlasy do výšky, ale do šířky. Jejich účes potom připomíná již zmíněná sluchátka. Lidé, kteří mají vlasy obrostlé kolem celé hlavy, jsou naopak nazýváni helmami.

Fanda Holík, IX. B

PŘEHRÁVAČI & MOBILÁCI

Jedná se o skupinu lidí, která se začátkem přestávky odebere dozadu na koberec, který celý zabere. Tam začne pouštět hudbu z mobilu, která se ale druhému „přehrávači“ nelíbí, a tak pustí jinou písničku. Takhle se to opakuje stále dokola a najednou pak třeba hraje pět mobilů, je to opravdu dokonalý kánon. Nakonec stejně vyhraje nejsilnější reproduktor, který ostatní „překřičí“, a „poražení“ se raději stáhnou na parapet, kde „paří“ nejnovější mobilní hry nebo si prohlíží nějaké nové video či fotky. Dále pak pečlivě prodiskutují všechny mobilní novinky, a než všechno stihnou probrat, už je většinou začátek hodiny, a tak všichni rychle „kvaltují“ na svoje místa.

Dan Remeš, IX. B

FLEGMOUŠI

Jak to dopadne, tak to dopadne. Tímto sloganem se řídí pohodáři od rána do večera. Je jim jedno, co bylo včera, co je dnes a co se stane zítra. Nic neřeší, nic pro ně není dost důležité a mají laxní přístup k učení. S nimi by nehnulo ani zemětřesení! Vše jim je úplně fuk. Proč by se také něčím zatěžovali, že? Když mohou mít neustále nohy nahoře. Vůbec se neprojevují a vlastní názor jim také nic moc neříká. Prostě pohoda, klídek a tabáček...

Nika Hrouzková, IX. A

KOPÍRÁCI

Tak tato skupina je u nás ve třídě zřejmě nejpočetnější skupinou, které zde popisují. Jedná se o lidi, kteří na poslední chvíli zjistí, že je na následující hodinu domácí úkol, nebo příprava na hodinu. Rychle shání někoho, kdo úkol opravdu doma udělal a dal by ho opsat. To ale není tak jednoduché, jelikož ho vždy málokdo má, bohužel jsou i lidé, kteří se se svým úkolem nechtějí podělit. Občas se stane i to, že úkol nemá vůbec nikdo, to jsou potom dvě možnosti, buďto to nechat být a zkusit se nějakým způsobem vymluvit, což je ale třeba při češtině takřka nemožné. Druhou možností je, že se některý z „kopíráků“ rozhodne úkol dodělat a dá ho ostatním dopsat. Většinou to ale dopadá špatně, protože si nepřečte pořádně zadání, nebo udělá nějakou chybu a všichni si to opíší i s ní, pak je tedy hned jasné, jak to bylo.

Dan Remeš, IX. B

Jak jsme viděli těch devět let aneb Na co budeme (ne)vzpomínat

Tento rok je na této škole pro nás devátáky rokem posledním. V září se všichni rozprchneme na střední školy a odborná učiliště. Je fajn si některé věci zrekapitulovat a přemýšlet nad tím, co se tu těch devět let dělo.

A tak jsme na závěr roku položili devátákům několik otázek. Tady jsou některé z odpovědí. A co jsme zjistili? Co člověk, to jiný názor. A o tom to v životě je.

Na co a na koho budeš nejvíce vzpomínat?

- Nejraději budu vzpomínat na zábavu na výjezdech.
- V mém srdci zůstanou pan učitel David Hainall a paní učitelka Iva Brožová.
- Samozřejmě na své přátele a kamarády, ale s většinou se budu vídat.
- Na naši super třídní učitelku Ivu Brožovou, byla s námi nejdéle a snažila se nám vždy porozumět.
- Na naši třídu, kde se lidi v průběhu devíti let hodně měnili.
- Já nikdy nezapomenu na naši partičku „průseráři“ a na srandu, kterou jsme spolu zažili.
- Bohužel mě pořád v žaludku leží ztracené eseje.
- Budu vzpomínat na některé super učitele a ráda se s nimi někdy potkám.
- Nejlepší jsou ve škole přestávky a právě na ně nezapomenu. O pauzách mezi hodinami jsem nejvíce poznal své spolužáky.
- Budu vzpomínat na přístup učitelů k žákům a na hodiny paní učitelky Hany Truncové a Terezy Sommersové.
- Jen tak nezapomenu na absolventské práce a na námahu s nimi spojenou.
- Myslím si, že budu vzpomínat na semináře s paní učitelkou Hanou Musilovou. Hodně mě toho naučila.
- Na snahu pomoci žákům na vozíčku. Na vybudování výtahu a samootevíracích dveří.
- Nejvíce budu vzpomínat na paní učitelku Hanu Janečkovou, protože pro mě to byla nejlepší učitelka na této škole.
- V paměti mi zůstane paní Jůnová, která se nám celých devět let starala o svačinu.
- Asi budu vzpomínat na paní učitelku Naďu Cempírkovou, je to nejlepší třídní, jakou jsme měli.

Na co bys nejraději zapomněl(a)?

- Na problémy, které jsem tu udělal.
- Z paměti bych nejraději vymazal posměšky některých spolužáků a neshody ve třídě.
- Nebavila mě absolventská práce, takže asi na ni.
- Nebudu ráda vzpomínat na některé přístupy a metody učitelů.
- Asi na celou školu, sice mi nevadí chodit do školy, ale raději bych byl někde jinde.

- Mezi horší chvíle na škole patřily konflikty s učiteli. Nejraději bych na ně zapomněl.
- Chtěla bych zapomenout na projekty a nudné aktivity .
- Na některé učitele, jejich chování a projevy, které byly velmi trapné.
- Na nic. Všechno mi přineslo nějaké ponaučení.
- Mé špatné zámky nejsou zrovna k chloubě, tak na ně.
- Na chvíle, kdy byli učitelé neoprávněně proti nám.

Co bys tu změnil(a)?

- Umístil bych stolní fotbálek na chodby. Je to skvělá zábava a nezabere moc místa.
- Postup, abychom se více učili. Ale jinak je to tu v pohodě.
- Určitě bych opět zavedla známkování na prvním stupni – známky alespoň od 3. třídy.
- Přístup některých učitelů k plnění povinností.
- Asi bych neměnila nic. Naše škola mi vyhovuje.
- Změnil bych tu režim. Po 5. třídě bych přitvrdil v učení.
- Chtěla bych, aby se sedělo ve dvojicích a ne ve skupinkách a přístup k učení na 1. stupni.
- Více prostoru v šatnách na věci a sezení.
- Více bych naslouchal názorům žáků a respektoval je.
- Zrušila bych absolventské práce. Stejně to nikoho nebaví, většina to dělá na poslední chvíli a žáci to berou jako podraz.
- Začínal bych vyučování v osm hodin a koupil trampolínu.
- Zapojila bych do méně zábavných hodin prezentace v PowerPointu.
- Dal bych v devátém ročníku více výjezdů.
- Změnila bych délku velké přestávky a včasné končení vyučovacích hodin.

Jaký výjezd byl pro tebe nejlepší? V čem?

- Lyžák v 7. třídě, protože bylo hodně sněhu a randy.
- Nejlepší byla určitě Vltava 2008! Spousta randy, zábavy, dobrá parta, volný čas, spolužáci, slunečné počasí, utužil se kolektiv, závěrečná akce, nejvíce jsme si to užili.
- Lyžařský výcvik, protože jsme tam mohli jezdit na snowboardu.
- Všechny byly dobré, hodně jsme se na nich poznali.
- Hodně výjezdů mě bavilo, nejvíce Orlice, Šiškovice, Doubravka, Blatiny a Vltava.

- Poslední voda byla úžasná až na některé projevy nejmenovaného učitele.
- V Klokočově jsme si užili pořádnou legraci.
- Blatiny, jelikož jsme si poprvé v životě vyzkoušela lezení na skále.
- Asi Vltava, protože jsem si tam na chvíli připadala jako rovná ostatním.

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, IX. A

ZNÁTE NAŠE U

PRÁZDNINY ZA DVEŘMI A KAŽDÝ Z NÁS UŽ PŘEMÝŠLÍ, CO O NICH BUDE DĚLAT. NĚKDO V TOM MÁ JASNO – JAKO KAŽDÝ ROK POJEDE K BABIČCE NA MORAVU. JINÝ SI ALE LÁME HLAVU S TÍM, KAM SE VYDÁ A JAKÁ NOVÁ MÍSTA POZNÁ. PROTO JSME SE ZEPTALI NAŠICH UČITELŮ, JESTLI BY NÁM NEMOHLI NĚJAKÉ TIPY NA DOVOLENOU NAPSAT. SCHVÁLNĚ, JESTLI JE PODLE TOHO POZNÁTE. JAKO VŽDYCKY VÁM Z PÍSMEN V ZÁVORCE VYJDE TAJENKA.

Č
I
T
E
L
E
?

DOTÁZANI BYLI:

PANÍ UČITELKA HANA MUSILOVÁ - **É**, PANÍ UČITELKA TEREZA SOMMERISOVÁ - **L**, PANÍ UČITELKA VĚRA KUZMOVÁ - **O** A PAN UČITEL DAVID HAINAN - **T**

ODPOVĚDI:

1. Jak si představuji ideální dovolenou? Levnou, romantickou dovolenou bych si představovala ve stanu v kaňonu u Leštinky u Skutče. Je zde nádherné koupání, hezká příroda (houby, maliny, borůvky), v okolí pohostinné hospůdky (Leštinka, Prosetín, Skuteč). Vlakem se dají dělat jednodenní výlety na Českomoravskou vrchovinu. Putovní dovolená se vším na zádech. Doporučuji přechod Pálavy. Začít v Mikulově, nejideálnější v době dozrávání meruněk. Finančně náročnější dovolená. Navštivte jiný kontinent, ale vyhýbejte se turistickým nástrahám. Doporučuji Asii (nádherná pohádková místa Samarkand a Buchar) či Severní Ameriku (zázraky přírody národní park Bryce kaňon a Arches). Spontánní dovolená? Kdekoliv je krásně. Máte plnou nádrž či penízky na vlak? Rozjedte se někam, kde jste ještě nebyli a nechte se překvapit. Hlavně jedte s někým, s kým je legrace a pohoda.

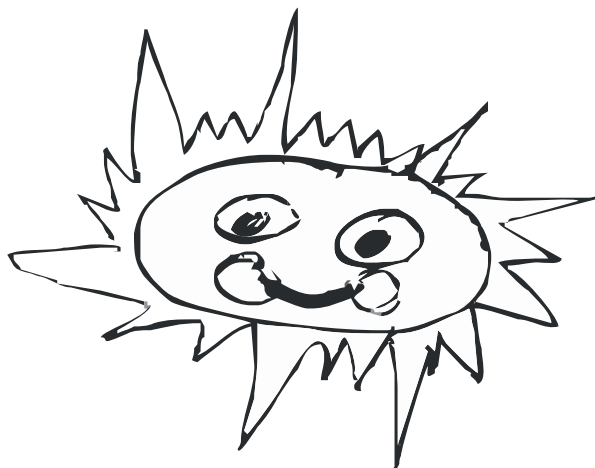
Ohraj! Hello!
Bonjour!

2. Vlastně mně je jedno, kde jsem. Hlavně když jsou kolem fajn lidi, hezká příroda a trocha toho pohybu. Pokud ale mám doporučit místo, kde se mi líbilo, pak by to určitě byly Slavonice. V okolí je nádherná příroda, přímo

stvořená pro jízdu na kole. Pokud máte rádi historii, můžete navštívit hrad Landštejn nebo se zúčastnit noční prohlídky zámku v Jindřichově Hradci. Jestliže toužíte po umění, je tu pro vás Maříž, kde si můžete namalovat svůj hrníček. Dále doporučuji projížďku historickým parním vláčkem po úzkokolejce z Nové Bystřice do Jindřichova Hradce se zastávkou v Kaprounu, kde je jediná dochovaná podoba pozadí Járy Cimrmana. V okolí jsou nádherná rašeliništní jezírka, ve kterých se dá koupat, i zbytky opevnění pro milovníky válečné historie. Prostě ideální místo pro dovolenou. Každý si tu pro sebe něco najde.

3. Já mám tip na aktivní dovolenou. Můžu doporučit italské kotliny, konkrétně kotlinu Cortina d'Ampezzo. Jsou to vápencové hory poblíž Rakouska. Je zde možnost si perfektně zalyžovat, vrcholky hor jsou vyšší jak 3 000 metrů nad mořem, v létě je to vyhledávaná lezecká oblast, takže s sebou je zapotřebí vzít dobré vybavení pro lezení. Jsou tu také různé zajištěné horské cesty pro turistiku, např. Via Ferrata. Tuhle dovolenou doporučuji všem, co mají aktivní dovolené rádi.

4. Doporučuji návštěvu Telče během prvních dvou týdnů v srpnu, neboť se tam na přelomu července a srpna koná folkový festival „Prázdniny v Telči“. Jsou tam odpolední výtvarné dílny, divadla pod širým nebem a v neposlední řadě je možné prohlédnout si celé město, které patří do chráněných památek UNESCO (zámek, věž, náměstí, výstavy, strašidla ve sklepení domu na náměstí).

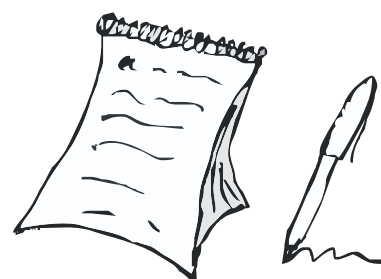
Nikola Hrouzková, Monika Netolická, IX. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Školu pro své další studování mají devátáci už úspěšně vybranou, ale důležité rozhodování o střední škole zanedlouho čeká žáky osmých ročníků. Proto jsme se vám rozhodli představit další střední školu – Hotelovou školu Bohemia, kam chodí bývalý žák naší školy JANEK ŽEŽULA.

Jak se ti přestupovalo z Malíka na novou školu?

Asi jako ze základky na střední :-D Najednou je všechno jinak, nahrnou do vás mraky informací, se kterými se musí člověk poprat. Přístup se taky trochu

liší. Nakonec se to ale nechá všechno v pohodě zvládnout, když člověk zjistí, jak to tam chodí...

Co se ti na škole líbí? Proč?

Zahraniční praxe (Rusko, Německo, Itálie, Řecko, Švýcarsko). Člověk dostane možnost podívat se na delší dobu do jiného kraje, naučit se starat se sám o sebe...

Co bys naopak změnil?

Těžko říct. Určitě jsou věci, které bych změnil, ale já se jimi snažím nezabývat. Žene mě dopředu to, že už za rok maturuji (doufám) a zatěžovat si hlavu tím, co bych udělal jinak, se mi vůbec nechce, protože s tím stejně nic nenadělám...

Jak zvládáš všechno učení?

Všechno jde, když se chce. Někdy si hold člověk musí odříct nějaké jiné zábavy a učit se, když je potřeba...

Jaký předmět se ti zdá nejjednodušší a který naopak nesnášíš?

Asi bych to neměl říkat, ale nejjednodušší mi přijde ten předmět, ze kterého se jde nejlépe „ulejt“ a ten už si člověk musí najít sám. Nemám rád účetnictví a ekonomiku. Jsou to samá čísla a zásady, jednoduše mě to nepřijde moc zajímavé, spíše nudné.

Jaké předměty se zde studují?

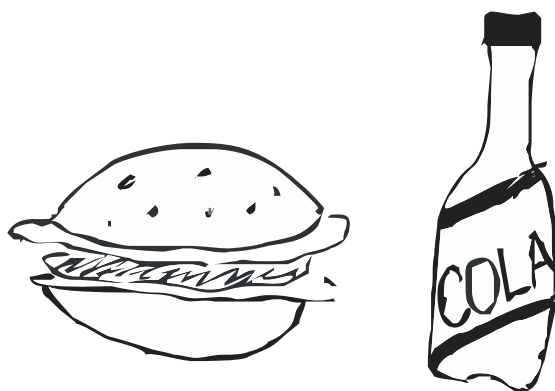
Pokusím se vyjmenovat všechny, snad si vzpomenu. Český jazyk, matematika, angličtina, němčina, občanka, technologie přípravy pokrmů, speciální přípravy pokrmů, technika obsluhy a služeb, složitá obsluha, speciální obsluha (vína), základy přírodních věd, ekonomika, účetnictví, právo, management a marketing, počítače, praxe, cestovní ruch, dějepis, dějiny kultury, zeměpis,... Vypadá to šíleně, ale není to zas až tak hrozný. Část předmětů je jenom v prváku, další část končí v druháku. A nastupují za ně další. Takže se to rozloží...

Chodíš na praxe? Pokud ano, co tě na nich baví a co je nejtěžší?

Chodím. Od třetáku se jezdí každých šest týdnů na čtrnáct dní do různých hotelů a restaurací po celé České republice, plus každé prázdniny také na čtrnáct dní (škola nám díky tomu končí v půlce června). Zajímavé je to, že člověk dostane možnost podívat se do zákulisí velkých hotelů a zjistit, jak to tam všechno funguje a na chvíli se stát součástí toho všeho. Nejtěžší věci se těžko vyjmenovávají, je to dost subjektivní záležitost, já se s nimi moc nesetkávám. Člověk musí pracovat, a to je celé.

Jaké je vybavení školy?

Ve škole máme dvě vybavené plně funkční kuchyně, školní restauraci, učebnu stolničení (momentálně v rekonstrukci takže nedovedu říct, jak to tam bude vypadat) a školní bar (Chaoz) – pro trávení volných chvil o přestávkách s možností občerstvení.

Jsi se svou školou spokojen? Volil bys dnes jinou školu?

Spokojen? Asi ano. Na každé je něco, co se vám líbí a něco nebo někdo, kdo vám nesedne... Těžko říct, jestli bych dnes volil jinak, nedovedu na to odpovědět...

Máte na vaší škole také školní časopis?

Ne, nemáme.

Nezasteskne se ti někdy po Malíkovi?

Ano. Na Malíka rád vzpomínám :-)

Jaké jsou rozdíly mezi Malíkem a tvou střední školou?

Dost zásadní. Hlavní rozdíl je v přístupu učitelů k žákům. V prvních chvílích to dost člověku podlomí kolena. Musí si na to chvíli zvykat a přizpůsobit se tomu. Zjistit, co všechno si může dovolit a co už ne.

Co bys poradil žákům, kteří se na hotelovku chystají?

Neberte to ze začátku tak vážně. Budou se vás snažit vystrašit a zavalit vás haldou informací. Chce to pevný nervy, časem si to každý otrká a zjistí, jak to tam funguje.

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, IX.A

Hrátky

Najdete o prázdninách nějakou chvíli, kdy nemáte co dělat? Tak vezměte do rukou Malíček a zkuste vyřešit naše hádanky.

1. Hádanka

Představte si, že chcete příteli poslat poštou něco cenného. Máte na to krabičku, která je dostatečně velká a na kterou lze připevnit několik zámků. Zámků máte oba dostatek, ale problém je, že nemáte klíč od zámku toho druhého.

Jak dostanete k příteli cennost, aby neputovala nezamčená? Poslat klíč jen tak nepomůže, mohl by ho někdo zkopírovat.

Nápověda

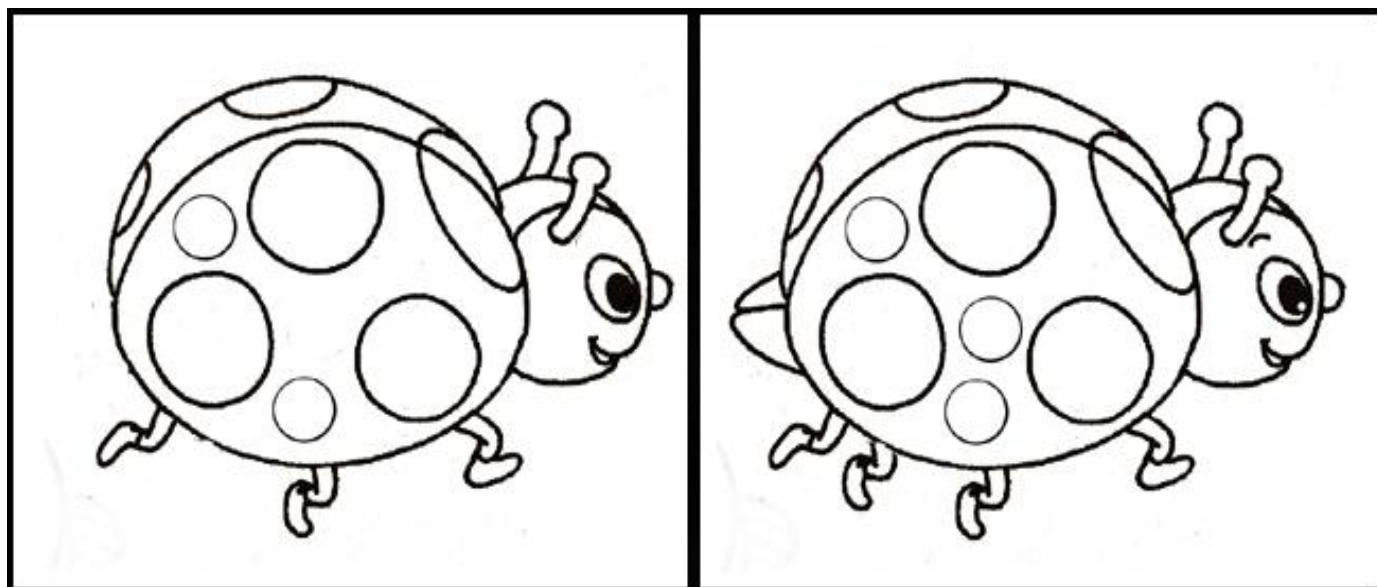
Předmět může jít poštou i několikrát.

Můžete na něj dávat zámků oba.

2. Hádanka

Dokážete rozdělit čtverec na 13 úplně shodných dílů?

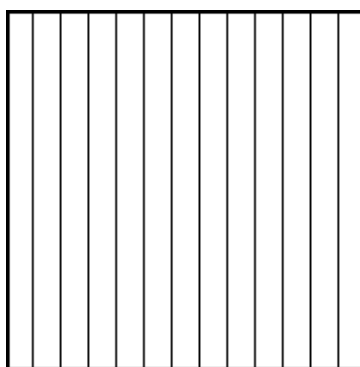
3. Najdi pět rozdílů

Řešení 1. hádanky

Zamknete předmět do krabičky, pošlete ho příteli. Ten přidá na krabičku svůj zámek a pošle ji vám. Vy svůj zámek sundáte, pošlete opět příteli a on jen sundá svůj zámek.

Řešení 2. hádanky

Řešení 3. hádanky

Nožička, puntík, oko, obočí, křídla

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová, VIII. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Netolická, M. Vojta, J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, N. Vašková, V. Jeřábková
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.malicek.czechian.net, www.zsmalika.cz**